

*HOE HEIST-OP-DEN-BERG
EEN EUROPESE JAZZHOOFDSTAD
WERD*

**H
N
T
A**

WOUTER ADRIAENSEN

Ik wil Jan Van den Broeck danken voor zijn interviews en de inspiratie voor de inleiding, Toon Horsten en Silke Currinckx voor de aanmoedigende en kritische woorden, Peter en Marijke Anthonissen en Heidi Moyson voor hun onevenaarbare kennis en waardevolle inzichten, Gert De Bie voor zijn enthousiasme, en alle vrijwilligers, toeschouwers, muzikanten en andere geïnterviewden om hun herinneringen te delen. En natuurlijk Claudia, die meer jazz in mijn leven brengt dan ze zich kan voorstellen.

Wouter Adriaensen

Veel dank aan Branford Marsalis, voor het schrijven van het voorwoord, en aan Bert Blauwens, Karin Borghouts, Willy Coremans, Staf Daems, Wayne Escoffery, Ria Goelen, Eric Mingus, Rob Miseur, François Panis, Jef Vandebroek, Geert Vandepoele, Peter Van de Poel, Bart Van der Moeren, Kristof Van Rompaey, Patrick Van Vlerken, Kristiaan Van Woensel, Peter Van Woensel, Maarten Weyler, Sarah M. Williams, Belga, Centro Studi sul Jazz Arrigo Polillo (Siena Jazz), Muziekmozaïek Folk & Jazz vzw, de gemeente Heist-op-den-Berg, en de stuurgroep en de vrijwilligers van de Collectie Juul Anthonissen voor de foto's en illustraties.

Peter en Marijke Anthonissen

INHOUD

FOREWORD FOR JUUL	9
EEN VOORWOORD VOOR JUUL	11
INLEIDING: HEROÏSCHE TIJDEN	13
HOOFDSTUK 1	23
<i>Blueslegende Big Bill Broonzy speelt voor de nieuwe Heistse Jazz-Club, maar hét optreden van de jaren vijftig is dat van saxofonist Jack Sels.</i>	
HOOFDSTUK 2	51
<i>In de jaren zestig programmeert de Hnita Jazz Club voor het eerst Amerikaanse jazzmuzikanten, van wie saxofonist Hank Mobley de meest memorabele is.</i>	
HOOFDSTUK 3	87
<i>Bill Evans, Sonny Rollins en Toots Thielemans staan op de Hnita-planken, maar iedereen herinnert zich het bloedhete concert van bassist Charles Mingus.</i>	
HOOFDSTUK 4	127
<i>De bigbandmuziek van trompettist Clark Terry schalt uit het Torengedouw aan het begin van de jaren tachtig, waarna de jazzclub thuiskomt in de Hnita-Hoeve.</i>	
HOOFDSTUK 5	163
<i>Het legendarische concert van saxofonist Jackie McLean wordt bewaard voor het nageslacht en een jazzkroegentocht kleurt Heist in de jaren negentig.</i>	

HOOFDSTUK 6 195

'Mister Hnita-podium' staat op en de club bestaat 50 jaar, maar het is de Israëlische bassist Avishai Cohen die de show steelt aan het begin van de 21ste eeuw.

HOOFDSTUK 7 227

Na Juuls overlijden ontvangt de jazzclub de veelbelovende vocalist Gregory Porter om daarna (voorlopig) afscheid te nemen van de Hoeve.

HOOFDSTUK 8 255

De Belgische band Ottla zorgt voor een hoogtepunt bij de terugkeer naar de eerste locatie, terwijl achter de schermen honderden handen in elkaar worden geslagen.

HOOFDSTUK 9 271

Brijlante optredens maar ook gemiste kansen, zoals pianist Brad Mehldau die last minute vervangen werd om nadien wereldberoemd te worden.

CONCERTLIJST 277

De meer dan duizend concerten in Bergola, de Hnita-Zolder, het Torengedouw, de Hnita-Hoeve en elders, chronologisch opgelijst.

FOREWORD FOR JUUL

My first trip to Europe was with the Art Blakey Big Band in the summer of 1980. My second trip to Europe was in the Spring of 1981 with the Clark Terry Big Band. In 1980, I was the neophyte, experiencing many things for the first time. In 1981 – the band being mostly a collection of college-graduated 20-year-olds – I was the grizzled veteran.

The Terry band was considerably more fun for me. Because of the nature of the tour, we had time; time to get to know one another (many of us are still friends, 40 years later), time to actually see the cities we were playing in, and time to meet many of Clark's friends, whom he had known for most of his career, which by then had spanned 40 years.

One of the more memorable concerts for me on that tour was in a club called Torengbouw, which sat about a police station in Heist-op-den-Berg, Belgium. It wasn't necessarily for the gig itself, but the hang before the concert. Clark was excited about having all of us go to his friend Jules' house (his name wasn't actually Jules, but we Americans struggle with non-English names). I think Juul Anthonissen may have been my first encounter with a real jazz fan.

Juul was a very happy, jovial man, and he welcomed us into his home. What I remember most about that day was, in his study, being surrounded by thousands upon thousands of vinyl records. I spent over an hour just looking at covers, and Juul was very animated in his descriptions of not only the songs on each record, but his encounters with the musicians who made them. The list of jazz luminaries is long. To name a few: Hank Mobley, Keith Jarrett, Johnny Griffin, Bill Evans,

Dexter Gordon, Freddie Hubbard, Toots Thielemans, Joe Henderson, Charles Mingus, Lee Konitz, Warne Marsh, Art Blakey & The Jazz Messengers, The Thad Jones/Mel Lewis Jazz Orchestra, Elvin Jones, Archie Shepp, Horace Silver, Betty Carter, Gil Evans, Yusef Lateef, Chet Baker, Ahmad Jamal, Pharoah Sanders, Steve Lacy, Abbey Lincoln, George Coleman and The Heath Brothers. The list goes on...

Over subsequent decades, I would often see Juul when we played in Europe, be it in Belgium, The Netherlands, or even Germany, Juul would show up with his wife and two children, and we would have a great conversation about our lives and the music we love.

Though Juul died in 2008, the tradition continues through his children, Peter and Mary, who have recently (with a lot of helping hands) refurbished his famous club, Hnita-Hoeve, so that the spirit of Juul Anthonissen can live on through the next generation.

Branford Marsalis, Durham, North Carolina, October 2023

Juul Anthonissen
en Branford
Marsalis in
de Warande
in Turnhout,
23 november
2004.

© BART VAN DER
MOEREN

EEN VOORWOORD VOOR JUUL

Mijn eerste reis naar Europa was met de Art Blakey Big Band in de zomer van 1980. Mijn tweede reis naar Europa was in het voorjaar van 1981 met de Clark Terry Big Band. In 1980 was ik de nieuweling en maakte ik veel dingen voor het eerst mee. In 1981 – met een band die vooral bestond uit afgestudeerde twintigjarigen – was ik de doorwinterde veteraan.

De Terry-band was voor mij aanzienlijk leuker. Vanwege de aard van de tour hadden we tijd; tijd om elkaar te leren kennen (velen van ons zijn veertig jaar later nog steeds vrienden), tijd om de steden waarin we speelden daadwerkelijk te zien, en tijd om veel van Clarks vrienden te ontmoeten, vrienden die hij het grootste deel van zijn carrière kende, die toen al veertig jaar besloeg.

Een van de meest memorabele concerten voor mij tijdens die tour was in een club die Torengedouw heette en zich in de buurt van een politiebureau in Heist-op-den-Berg in België bevond. Het optreden zelf was niet noodzakelijkerwijs onvergetelijk, de tijd vóór het concert zeker wel. Clark vond het geweldig dat we allemaal naar het huis van zijn vriend 'Jules' zouden gaan (hij heette eigenlijk niet Jules, maar wij Amerikanen worstelen met niet-Engelse namen). Ik denk dat mijn ontmoeting met Juul Anthonissen misschien wel mijn eerste met een echte jazzfan is geweest.

Juul was een heel vrolijke, gemoedelijke man, die ons in zijn huis verwelkomde. Mijn levendigste herinnering aan die dag was dat ik omringd was door duizenden vinylplaten in zijn studeerkamer. Ik heb

meer dan een uur besteed aan het kijken naar covers, en Juul beschreef levendig niet alleen de nummers op elke plaat, maar ook zijn ontmoetingen met de muzikanten die ze hadden opgenomen.

Die lijst met jazzsterren is lang. Om er maar een paar te noemen: Hank Mobley, Keith Jarrett, Johnny Griffin, Bill Evans, Dexter Gordon, Freddie Hubbard, Toots Thielemans, Joe Henderson, Charles Mingus, Lee Konitz, Warne Marsh, Art Blakey & The Jazz Messengers, The Thad Jones/Mel Lewis Jazz Orchestra, Elvin Jones, Archie Shepp, Horace Silver, Betty Carter, Gil Evans, Yusef Lateef, Chet Baker, Ahmad Jamal, Pharoah Sanders, Steve Lacy, Abbey Lincoln, George Coleman en The Heath Brothers. De lijst gaat maar door...

In de daaropvolgende decennia zag ik Juul vaak als we in Europa speelden, of het nu in België, Nederland of zelfs Duitsland was. Juul kwam opdagen met zijn vrouw en twee kinderen, en we hadden steeds een geweldig gesprek over ons leven en de muziek waar we van hielden.

Hoewel Juul in 2008 overleed, wordt de traditie voortgezet via zijn kinderen, Peter en Marijke, die onlangs (met heel wat helpende handen) zijn beroemde club, de Hnita-Hoeve, hebben gerenoveerd, zodat de geest van Juul Anthonissen kan voortleven in de volgende generaties.

Branford Marsalis, Durham, North Carolina, oktober 2023

INLEIDING

HEROÏSCHE TIJDEN

'Ik moet niet naar New York, New York komt naar mij.'

JUUL ANTHONISSEN

'Het moet rond 1959 of 1960 geweest zijn, maar ik herinner het me alsof het gisteren was. Ik was 24 en pas getrouwd. Met een bandopnemer van Philips vastgesnoerd op mijn bagagerek trapte ik door weer en wind van Pijpelheide naar Heist-op-den-Berg, naar het huis van Juul Anthonissen. Hij had een passie voor jazz en voor kunst in mij aangewakkerd die de rest van mijn leven zou bepalen.

Dus fietste ik elke week naar Heist, naar Juul, om samen naar muziek uit zijn collectie te luisteren. Door de jaren zou zijn verzameling uitgroeien tot een van de allergrootste in Europa. Maar zelfs in dat prille begin was ik al onder de indruk van zijn platen. We luisterden naar jazz en praatten uren over de muziek die krakend uit de luidsprekers kwam en over de muzikanten. Het was het begin van een innige vriendschap met Juul, die geduurd heeft tot zijn overlijden in 2008. Tot vandaag is Juul een bron van inspiratie voor mij, vooral door zijn kennis van de jazz en de toemolozende energie en bezieling waarmee hij mij en zovele anderen een plek en een platform wou bieden om cultuur te beleven.

Dankzij Juul leerde ik de muziek van Bill Evans kennen. Die raakte me diep en deed me denken aan de klassieke, impressionistische pianist Claude Debussy, die ik ook nu nog fenomenaal vind. Voor Juul was Evans bijna een god. Het zegt veel over de figuur die Juul was dat hij die god meermaals op het podium van zijn kleine jazzclub heeft gekregen. Maar ik kwam er ook per-

soonlijk in contact met Chet Baker, Clark Terry, Dexter Gordon en vele anderen van de allergrootste muzikanten die het genre ooit kende.

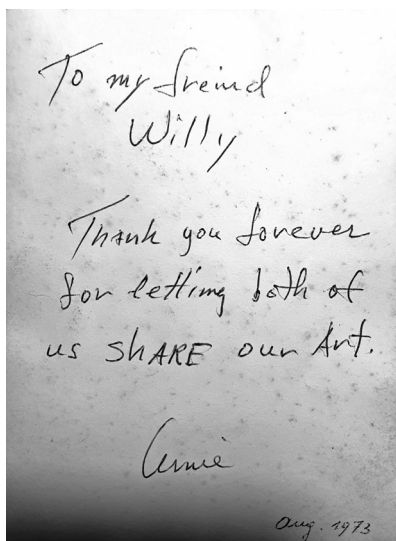
Vóór Hnita was er niets dan stallen en slijk in het boerengat waar ik opgroeide. Ik had geen ouders die me inspireerden om naar muziek te luisteren. Mijn oom was wel getrouwd met de dochter van een biersteker en die man had op zijn beurt een fanfare in Booischot, een deelgemeente van Heist-op-den-Berg. Hij duwde mij een trompet en een bugel in de handen. Zo geraakte ik voor het eerst geïnteresseerd in muziek. Het was 1948 en ik hoorde Louis Armstrong op de radio fantastische dingen doen met die instrumenten. Ik kon er zelf ook aardig mee overweg, maar alleen in de fanfare. Toen ik later Clark Terry en Miles Davis hoorde, heb ik mijn instrumenten en ambities aan de haak gehangen.

Mijn interesse had toen evengoed kunnen uitdoven. Het is volledig de verdienste van Juul dat het omgekeerde gebeurde. Hij trok mij en vele anderen uit de klei. Hij verhief ons en bracht ons van de koestal tot in ons eigen cultuurcentrum. Want dat was Hnita voor mij. Een cultuurcentrum avant la lettre in een plaats waar tot op dat moment weinig of geen cultuur te beleven viel. Een ruimte voor kunst en cultuur in de breedste zin van het woord: jazz, maar ook klassieke muziek, literatuur en poëzie, beeldende kunst, theater en fotografie. En een plek waar mensen boven zichzelf uitstijgen en vleugels krijgen. Voor mij was het de ontvoogding, echt waar. We beleefden er heroïsche tijden.'

Willy Van Woensel vertelt vanachter zijn zware bureautafel van massief hout, omringd door talloze boeken en platen van de schrijvers, kunstenaars en muzikanten van wie hij houdt. Voor hem ligt een map van donkerbruin papier, zijn persoonlijke Hnita-collectie. De ogen van de vijfentachtigjarige kunstschilder lichten op wanneer hij spreekt over Hnita en zijn boezemvriend Juul Anthonissen. Willy was decennialang nauw betrokken bij Hnita, niet alleen bij de jazzclub maar ook bij de Hnita Kunstkring.

Logisch dus dat Willy's Hnita-archief aanzienlijk is. Het is een ver-

zameling van gedrukte, gestencilde en geschreven aankondigingen, uitnodigingen, programma's, briefwisselingen en notities. Een zwart-witfoto van de Amerikaanse alt- en sopraansaxofonist Arnie Lawrence trekt de aandacht. Op dinsdag 7 augustus 1973 stond hij op het podium van de Hnita-Zolder met zijn landgenoot Sonny Costanzo op trombone, begeleid door drie Vlaamse muzikanten. Lawrence heeft zijn saxofoon aan de lippen en zijn ogen gesloten. Een lange, volle en donkere ringbaard bedekt bijna de hele onderkant van zijn gezicht en spiegelt mooi met zijn weelderig krullende haardos. Willy vertelt met een zachte, krakende stem.

Arnie Lawrence, Hnita-Zolder (voorzijde), met opdracht aan Willy Van Woensel, 7 augustus 1973. ©HUGO JANSEN

‘Aan die foto is een van mijn mooiste herinneringen aan Hnita verbonden. We hadden de Hnita-Zolder omgebouwd tot een concertzaal. De toog en bar hadden we zelf gemaakt, tafels en stoelen konden we her en der vinden of we knutselden die ook zelf. Naast de concertruimte was een slaapkamer. Die richtten we in als exporuimte. Tijdens de pauzes probeerden we de mensen daarnaartoe te lokken.

Toen Arnie Lawrence in augustus 1973 een concert gaf, stelde ik enkele van mijn schilderwerken tentoon in die ruimte. Ik herinner me nog hoe hij, met een glas in zijn handen, een kijkje ging nemen en hoe hij mij nadien aansprak, op aangeven van Juul. Hij wou graag een werk kopen. Ik was jong en ambitieus en wou natuurlijk boter bij de vis. Maar al snel bleek dat Arnie Lawrence, de bekende, Amerikaanse saxofonist, het geld niet had. Eerder die dag had hij een wandeling gemaakt door Heist-op-den-Berg en was hij een fietswinkel binnengewandeld. Daar had hij twee fietsjes voor zijn kinderen opzij laten zetten zodat hij ze de volgende dag, op de weg terug naar de luchthaven, kon oppikken.

Hij twijfelde even en zei me vervolgens dat hij de fietsjes zou laten staan en het budget zou gebruiken voor mijn schilderij. “Kom morgen om 13 uur naar de ingang van de luchthaven en breng het schilderij mee, ik zal het geld hebben”, klonk het. Dus stonden we de volgende dag stipt op tijd in Zaventem, ik met mijn schilderij, hij met zijn portefeuille. We hadden nog net genoeg tijd om samen iets te drinken. Hij gaf me een lp en enkele foto’s. Op een daarvan schreef hij een mooie boodschap.’

Willy strekt zijn arm over zijn bureau en legt de foto in mijn handen. Op de achterkant lees ik:

To my friend
Willy,
Thank you forever
for letting both of
us SHARE our Art.
Arnie
aug. 1973

Juul Anthonissen zou ooit de boude uitspraak gedaan hebben: 'Ik moet niet naar New York, New York komt naar mij.' Het mag grootspraak lijken, maar Juul bewees zijn gelijk, zo illustreert het verhaal van zijn boezemvriend Willy als geen ander. Juul en Hnita brachten New York naar Heist-op-den-Berg. Pas als je even de tijd neemt om daarbij stil te staan, wordt duidelijk hoe onwezenlijk dat is. De allergrootsten uit de jazzwereld tekenden present op het Kempense podium: Charles Mingus, Chet Baker, Dexter Gordon, Archie Shepp, Keith Jarrett, Sun Ra, Bill Evans, Clark Terry, Hank Mobley, Toots Thielemans... Recent volgden internationale artiesten en ensembles als zanger Gregory Porter, bassist Avishai Cohen en de band Sons of Kemet in hun voetsporen op het podium van Hnita.

De club was van doorslaggevend belang voor de carrières van enkele van de grootste hedendaagse Belgische jazzartiesten. Onder anderen pianisten Jef Neve – die benadrukt dat er wereldwijd weinig clubs zijn die een dergelijke lijst van jazzgrootheden over de vloer hebben gehad – en Ewout Pierreux beschouwen Hnita als een van de belangrijkste jazzpodia in het land. Bovendien reikt de invloed van de club verder dan een genre. Voor onder meer Paul Michiels (Soul-sister), Daan Stuyven (DAAN), Frank Vander linden (De Mens) en Isolde Lasoen (DAAN, Absynthe Minded) is Hnita vandaag nog steeds een belangrijk podium. En voor velen in en rond Heist is de club jarenlang een alternatieve cultuurplek geweest waar jazz, punk en een hele waaier aan vaak obscure muziekgenres samenvloeiden.

De concertgeschiedenis van Hnita begint in april 1955 in zaal Bergola op de Heistse berg met een concert van de Mechelse gitarist Ray King, pseudoniem van Raymond De Coninck, en zijn kwintet. Datzelfde jaar speelt ook de legendarische Amerikaanse bluesgitarist Big Bill Broonzy in de club. Meer dan duizend optredens later loopt de lijst pagina's en pagina's lang vandaag nog steeds door. En dan vielen nog hier en daar concerten tussen de mazen van het net. Ongetwijfeld zullen er enkele voor eeuwig uit ieders geheugen en elk archief verdwenen zijn. Daarin zit ook een deel van de schoonheid van livemuziek. Momenten die samen intens beleefd worden om daarna vervangen te worden door nieuwe momenten.

Gelukkig blijven veel herinneringen aan die heroïsche tijden wel bestaan. Sommige vervaagden door de jaren tot vormeloze schimmen,

Onder de auspiciën van de

belgische jazz federatie - v.z.w.d.

presenteert de

Heistse Jazz-Club

op Zaterdag 3 December 1955 te 15.30 u. in Music-hall "Bergola"
Toeristentoren Heist o/d Berg

DE WERELDBEROEMDE AMERIKAANSE NEGER-BLUESZANGER EN GUITARIST

Op hetzelfde programma:

- 1). Het Antwerpse orkest "THE PEANUTS", laureaat van verschillende jazztornooien o.l.v. de in de jazz middens zeer gunstig aangeschreven zanger en trombonist FRANS SANS.
 - 2). EEN GELEGENHEIDSFORMATIE, bestaande uit:
 - de uitstekende Engelse trompettist JOHNNY EVANS;
 - de Shearing-gestyleerde gitarist RAY KING,
 - de degelijke pianist BOB VAN LIEMPT;
 - de fijne elektrische bas WILFRIED DEPUYDT;
 - de drummer met de onweerstaanbare "swing" REMY CASSEUR.
-

Cover van de programmabrochure voor het concert van Big Bill Broonzy in Bergola
op 3 december 1955.

Juul Anthonissen
in Bergola.

© FOTOGRAAF
ONBEKEND

andere zijn ook na vele decennia nog haarscherp. Ze zijn de bouwstenen van een verhaal over hoe de haast obsessieve gedrevenheid van één man de wereld naar een Kempense plattelandsgemeente bracht waar, zeker in de jaren vijftig tot tachtig, op cultureel vlak weinig interessants te beleven viel. Een gemeenschap van jazzenthousiastelingen, cultuurliefhebbers, vrijwilligers en artiesten omarmde zijn initiatieven met evenveel passie.

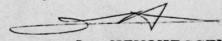
Dankzij Hnita kon muziek die duizenden kilometers verder aan de andere kant van een oceaan ontstond in Afro-Amerikaanse gemeenschappen en groot werd in de metropolen van de Verenigde Staten, Europa en Latijns-Amerika, zich wortelen in het Heistse slijk, zoals Willy het bestempelt. Vanaf 1983 mag dat zelfs letterlijk genomen worden, met de opening van een podium in de stal die de Hnita-Hoeve vroeger was. In Heist-op-den-Berg gingen de artistieke virtuositeit, de excentriciteit en de excessen van absolute topmuzikanten als vanzelf samen met haast banale, oer-Vlaamse tradities zoals tomatensoep met balletjes en tombola's om de kas te spijzen.

Dat was allemaal niet mogelijk geweest zonder de figuur van Juul

Beste Vrienden,

Op zaterdag 25 juni starten we om negen uur met de werkzaamheden aan de hoeve (Lostraat 106, Heist-op-den-Berg - voorbij politiebureau in de richting van Westerlo eerste straat rechts, 1700 m.). Gelieve mee te brengen: koevoeten, hamers, houtzagen en slijpschijven enz... Mitje zorgt 's middags voor lekkere soep en koffie/thee. U wordt vergoed onder vorm van ticketten voor de latere concerten. We hebben U nodig!!!!

Hartelijk dank,

Juul ANTHONISSEN
HNITA

Oproep van Juul Anthonissen aan vrijwilligers om in de toekomstige Hnita-Hoeve te komen klussen, 1983.

Anthonissen, maar ook niet zonder de gemeenschap die rond Hnita ontstond. De jazzclub en de kunstkring trokken immers niet alleen muzikanten en artiesten aan. Vrijwilligers timmerden meubels in elkaar, schonken drank, knipten kaartjes, gingen op het laatste nippertje op zoek naar instrumenten, vervoerden muzikanten van en naar de luchthaven en gaven ze onderdak, speelden urenlang chauffeur wanneer Juul van concert naar concert reed, maakten de Hoeve schoon, woonden in Hnita en deden nog veel meer. Trouwe bezoekers ontvingen vaak slechts enkele dagen op voorhand een uitnodiging en woonden vervolgens op doordeweekse dagen concerten bij tot in de late uurtjes. Het leverde een boeiende wisselwerking op. Zonder hen had Hnita het nooit ondertussen bijna zeven decennia volgehouden. Maar voor de meesten, onder wie Willy Van Woensel, vormde Hnita ook een belangrijk deel in hun groei en ontwikkeling. Zonder Hnita had hun leven er anders uitgezien.

Dat een gemeenschap zelfs in tijden van streamingdiensten en onlineconcerten van levensbelang blijft, bleek wel in 2018. Hnita maakte een doorstart met een nieuw bestuur en de oprichting van een coöperatieve vennootschap. Maar liefst 187 personen werden medeaandeel-

houder en dat waren bij lange na niet alleen maar Heistenaars. Bovendien verzamelde Hnita via verschillende crowdfundingacties in totaal 520.000 euro om de geschiedenis te bewaren en de toekomst te verzekeren, zonder enige overheidssteun. Dat leverde in 2021 de Ultima voor Cultureel Ondernemerschap op. De club kan dus niet alleen rekenen op een omvangrijk en geëngageerd netwerk, ze heeft er zelfs haar bestaan voor een groot deel aan te danken.

Juul Anthonissen, oprichter en bezieler van Hnita, kreeg in 2017 een passend erbetoon in 'Juul's Ears', een prachtige documentaire van Philippe Cortens, Bob Maes en Carlo Dieltjens met archiefbeelden en nieuwe interviews met onder meer Sonny Rollins, Toots Thielemans, Marc Ribot, Archie Shepp en Gregory Porter. Dit boek heeft een ander doel en vertelt de geschiedenis van de Hnita Jazz Club aan de hand van de verhalen van hen die al die jaren mee met Juul op de eerste rij zaten: muzikanten natuurlijk, maar ook jazzliefhebbers, vrijwilligers, bestuursleden, sympathisanten, toevallige passanten. Het is geen encyclopedisch overzicht van de zeven decennia dat Hnita bestaat, wel het verhaal van een tot de verbeelding sprekende jazzclub en de gemeenschap die dat mogelijk maakt, van 1955 tot vandaag.

De Hnita Jazz Club wordt bekroond met de Ultima voor Cultureel Ondernemerschap in deSingel in Antwerpen, met Sofie Lemaire, Peter Anthonissen, Gert De Bie en Bert Van Roy, 10 mei 2022. © DIRK WAEM/BELGA

Dit boek kwam tot stand in samenwerking
met de Hnita Jazz Club.

© 2024 Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
en Wouter Adriaensen

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk september 2024

Omslagontwerp: Herman Houbrechts
Zetwerk: www.intertext.be
Coverbeeld: Rob Miseur, Centro Studi Polillo – Siena Jazz

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag
worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op
enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3910 7
D/2024/0034/343
NUR 662/669